

Γ.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΗΘΙΟΝ

9. Ἔτος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ. — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐρνάλη. — Γρ. Σεγοπούλου : ΝΥΜΦΙΚΗ ΠΟΜΠΗ.

ΕΤΗΡΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

PAUL DETTEL

ΕΛΕΝΗ ΔΕ ΡΟΖΕΒΙΕΛ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εις τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτά 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτά 10.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝΔΟΤΕΡΩ ΤΟΥ ΜΟΡΒΑΝ

Α'

Ὑπάρχουσιν ἔτι ἐν Γαλλίᾳ ἐπαρχίαι, ἀμιλλώμεναι διὰ τὴν ἀγροικίαν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν μᾶλλον μεμακρυσμένην γωνίαν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Καὶ δύναται μὲν αἱ φίλοι τῶν συζητήσεων νὰ ἰσχυρισθῶσι νῦν τὸ ἐναντίον· οὐχ ἦττον πρὸ εἰκοσαετίας τοῦτο ἦν ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος.

Σιδηρόδρομοί τινες, ἕνεκεν ἐκλογικῶν βεβαιῶς συμφέροντος, εἰσεχώρησαν εἰς τὰς ἐρήμους ἐκεῖνας καὶ διασχίζουσι τὰς μελαγχολικὰς καὶ ἐλώδεις ἐκτάσεις, ὧν οἱ ὀλίγοι κάτοικοι οὐδὲ εἰς τὰ ταξείδια, οὐδὲ εἰς τὸ ἐμπόριον ἀσχολοῦνται.

Ὅδοι ἀντεκατέστησαν τὰς ἀπορρώγας καὶ βορβορώδεις ἀτραπούς, ἐν αἷς οἱ μὲν ἵπποι ἐβυθίζοντο μέχρι τοῦ στέρνου, οἱ δὲ ἄνθρωποι μέχρι οσφύος.

Τὸ Μορβὰν εἶναι ἀναμφιρρήστως οἰονεὶ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγρίων ἐκεῖνων μερῶν.

Ὁ καταλείπων τὰς πλουσίας περιοχὰς τῆς Νιέβρης, ἵνα διευθυνθῆ πρὸς τὸ Ὄτὲν ἢ τὸ Σατώ-Σινόν, ἐκπλήσσεται διὰ τὴν ἀπότομον μεταβολὴν τοῦ ἐδάφους.

Ἐντεῦθεν πρὸς τὸ Κορβινύ, τὸ Σαιν-Σόλζ, τὸ Βρινόν καὶ τὸ Γκιπὺ διέρχεται τις εὐφόρος πεδιάδας καὶ ἀγρούς καλλιεργημένους. Οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκεῖνων, ἐν οἷς βασιλεῦει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀφθονία, εἰσὶ ρωμαλέοι, εὐθυτενεῖς καὶ εὐσωμοί, ὥσπερ οἱ Νορμανδοί.

Ἀλλὰ μόλις διέβη τις τὰ μέρη ταῦτα εἰσέρχεται εἰς τόπον ἔρημον καὶ ἀκαλλιέργητον, ἔνθα ἀπόκρημνοι ἐκ σχιστολίθου βράχοι καθιστῶσιν ἔτι μᾶλλον καταφανῆ τὴν ἀντίθεσιν.

Ἐκεῖ αἰσθάνεται τις ὅτι εὐρίσκειται εἰς χώραν ἀνατραπέισαν ἐκ τῶν μεγάλων τῆς φύσεως ἐπαναστάσεων, ἀλλ' ἐπιβλητικῶν ἐκ τοῦ ἀποτόμου τῆς ἀπόψεως, καὶ νομίζει ὅτι βλέπει εἰκόνα τοῦ Σαλβατόρ Ρόζα, γραφεῖσαν διὰ πυρετώδους χειρός.

Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, ἀτενίζοντες ἐπιφθόνως πρὸς τὸ Νιβερναί, λέγουσι :

— Νὰ ἡ τίτανος !

Ἡ τίτανος, ἡ πλουσία τοῦτέστι καὶ εὐφορος γῆ, ἐξ ἧς οἱ ἄνθρωποι καὶ πλοῦτον καὶ ῥώμην ἀποκτῶσι.

Καὶ στρέφοντες τὸ βλέμμα πρὸς τὸ Μορβὰν :

— Νὰ ὁ γρανίτης ! λέγουσιν.

Ὁ γρανίτης, τὸ ἄγονον καὶ πενιχρὸν ἔδαφος. Τὰ πάντα ἐκεῖ εἰσὶ ξηρὰ καὶ κάτισχνα, ἢ γῆ ὥσπερ οἱ γεωργοί, οἱ βόες ὡς οἱ βουκόλοι, ὁ ποιμὴν καθάπερ τὸ ποιμνιον.

Ἦν τὸ 1867.

Ἡ δευτέρα αὐτοκρατορία ἦτο ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ ἰσχύϊ.

Ὁ εὐθραυστος κολοσσὸς ἴστατο ἐπιδρῆσιος καὶ ἀκλόνητος.

Τὸ πᾶν ἠὲδοκίμει δ' αὐτόν.

Ἡ γῆ ἀνέδιδε χρυσὸν πανταχοῦ, εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς λειμῶνας, εἰς τὰ μεταλλεῖα καὶ τὰς καμίνας, εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ τὰ δάση.

Οὐδὲν προεδήλου τὸν κεραυνόν, ὅστις μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ κατέστρεφεν αὐτόν.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Μορβὰν, εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς ὁδοῦ μεταξὺ Μοντσὸς καὶ Μουλὲν-Ἀνζιλβέρ, ὑψούτο τότε ἀρχαῖος καὶ μεγαλοπρεπὴς πύργος, ὠκοδομημένος ἐν μέσῳ ἐκτεταμένης περιοχῆς, ἀποτελουμένης τὸ πλεῖστον ἐκ δασῶν.

Ἡ ἔπαυλις αὕτη καλεῖται Σεβὰν.

Ἀπὸ αἰῶνων εἶναι ἰδιοκτησία τῶν μαρκησιῶν Τανναί, τῶν πρωτοτόκων τῆς οἰκογενείας, τῶν Τανναί-Κουλάνζ, ὡς τοὺς ἀποκαλοῦσιν εἰς Νιβερναί, πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τῶν ἐξαδέλφων αὐτῶν τῶν Τανναί-Σατιλιόν ἢ Τανναί-Μονταμβέρ.

Ὁ πύργος, ὅστις ἐκ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ οὐδὲν τὸ ἀξιοπαρατήρητον παρῆεν, ἦν ἀκούντως μέγας μετὰ τοίχων ἀκόμφων καὶ πεπαλαιωμένων. Ἐκοσμεῖτο δὲ διὰ δύο κομψῶν πτερύγων νεωστὶ ὠκοδομηθεισῶν.

Ἦν ἐκτισμένος εἰς τὴν ἄκραν εὐρείας κοιλάδος, περιγυρομένης, ὅπως πάσαι αἱ τοῦ Μορβὰν κοιλάδες, ὑπὸ πραγματικῶν ἐκ γρανίτου τοιχισμάτων, περὶ τῶν ὁποίων λόγμαι μετὰ δενδροστοιχιῶν καὶ παρόδων ἀπετέλουν ἄλσος.

Μικρὸς ὀρητικὸς ποταμὸς παρέρρει τὸ ἄλσος τοῦτο, διερχόμενος εἰς τριάκοντα μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πύργου.

Τὸ Σεβὰν ἀνήκε, καθ' ἣν ἐποχὴν ἀρχεται ἡ παρούσα διήγησις, εἰς γέροντα ὀγδοηκοντούτη, ὀνομαστὸν εἰς τὸν Παρισινὸν κόσμον, τὸν μαρκησιὸν Οὐμβέρτον δὲ Τανναί-Κουλάνζ, ὅστις εἶχεν ἀποσυρθῆ ἐκεῖ πρὸ δέκα ἐτῶν, ὡς ἐρημίτης ἐν σπηλαίῳ.

Ὡς μόνον κληρονόμον εἶχε τὸν ἕγγονον αὐτοῦ, κόμητα Ὀλιβιέρου δὲ Τανναί, ὃν μετ' οὐ πολὺ θέλομεν γνωρίσει. Ἦν πρὸς τούτοις κηδεμὼν ὀρφανῆς ὑπερπλούτου ἀνεψίης, τῆς Ἑλένης θυγατρὸς τοῦ βαρῶνου Ροσεβιέλ ἀποθανόντος πρὸ δώδεκα περίπου ἐτῶν. Ὀλίγη πρότερον ἀπώλεσεν ἡ Ἑλένη τὴν μητέρα τῆς ἐξ ἀνιάτου νόσου τοῦ στήθους, ἣν ἀπέκτησεν εἰς τοὺς χορούς καὶ τὰς ἐορτάς.

— Ἠγάπα πολὺ τὸν χορόν· αὐτὸ τὴν ἐφόνευσεν. Οὕτως ἔλεγον δι' αὐτήν.

Ὁ Ἰούνιος ἦν ἐν τῇ ἀρχῇ του. Ἐννεά ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ μέγα ὠρολόγιον τῆς κοινότητος.

Νεαρὰ κορασίς, εἰκοσαέτις περίπου, ἠνοῖξε τὴν θύραν ἐξώστου τοῦ πρώτου ὀρόφου τῆς πτέρυγος πρὸς δυσμὰς τοῦ πύργου καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ κόρη αὕτη δὲν ἦτο ὅ,τι κοινῶς καλεῖται καλλονή.

Ἦτο χαμηλοῦ μᾶλλον ἀναστήματος· ἡ λεπτή αὐτῆς ὀσφύς περιεβάλλετο ὑπὸ ἀπλῆς ἐκ φαίου ἐρίου ἐσθῆτος μετὰ χειρῶν καὶ περιλαϊμίου ἐκ βελούδου βαθυτέρου χρώματος.

Οἱ μεγάλοι μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ περιπαθοῦς μελαγχολικῆς ἐκφράσεως χεῖλη τῆς προέδιδον τὴν ὑπερβολικὴν τῆς ψυχῆς τῆς ἀγαθότητα.

Ἡ ὄψις αὐτῆς ἦν ὠχρὰ, ἡ δ' ὠραία καστανόχρους κόμη τῆς, περιβάλλουσα εἰς βοστρύχους τὸ μέτωπον, ἐπανάπιπτεν ἐπὶ τῶν ὠμων τῆς, ἐν μακρῷ πλοκάμῳ δεδεμένῳ διὰ μελανῆς ταινίας.

Ἐμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀποθαυμάζουσα τὸ πρὸ αὐτῆς ἐκτυλισσόμενον μαγευτικὸν θέαμα.

Ἀπὸ τοῦ ἐξώστου ἐφάνετο εὐρεῖα κοιλάς ἐν μέσῳ ἀναθαλλόντων δασῶν, ἀποτελούντων ἀληθῆ ἐκ χλόης ὠκεανόν.

Μακρόθεν διεκρίνετο ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου ἡ ἄκρα κωδωνοστασίου, τοῦ ὁποίου ὁ κεχρυσωμένος ἀλέκτωρ ἀντηνάκλα τὸν ἥλιον ἀνωθεν τοῦ ἀπείρου φυλλώματος.

Ἦτο ἡ ἐκκλησία τοῦ Σεβὰν, ὠκοδομημένη ἐν μέσῳ ἀθροίσματος χωρικῶν οἰκιῶν, καὶ ἀπέχουσα μίαν περίπου λεύγαν ἀπὸ τοῦ πύργου.

Κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ εἶχεν ἐξέλθει τοῦ μοναστηρίου τῶν Νεβέρ, ἔνθα εἶχεν ἐγκλείσει αὐτὴν ὁ θεὸς τῆς.

Δὲν θὰ ἐπανήρχετο πλέον.

Ἡ ἐκπαίδευσις αὐτῆς εἶχε λήξει.

Ὁ γέρον ἐκράτει αὐτὴν πλησίον του. Εἶχε τὸν σκοπὸν του. Ἀδυνάτου χαρακτῆρος καὶ γλυκεῖα, ἠρέσκετο εἰς τὸν μονήρη ἐκεῖνον βίον, ὃν οὐδὲν ἐτάρασσε. Τὴν μονοτονίαν διέκοπτον τὰ ταξείδια τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου δὲ Τανναί καὶ αἱ ἐπισκέψεις τῶν περὶ ἰδιοκτητῶν, οὓς ἐδέχετο πάντοτε καὶ ἐφιλοξένει λίαν φιλοφρόνως.

Ἀπὸ τινος χρόνου ὁ κόμητος Ὀλιβιέρου, ὅστις πρότερον σπανίως ἀπεμακρύνετο τοῦ ἐν τῇ παρόδῳ Ματινιὸν πολυτελοῦς αὐτοῦ μεγάρου, ἤρχετο συχνάκις εἰς Σεβὰν καὶ διέμενε μακρότερον.

Ἡ Ἑλένη ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι χάριν αὐτῆς ἐγένετο τοῦτο, καὶ τὸ ὑπέθετεν ἴσως, χωρὶς ἄλλως τε νὰ χαίρῃ πολὺ.

Θὰ μάθωμεν μετ' ὀλίγον τὸ αἴτιον.

Ἐνῷ ἴστατο ρεμβάζουσα εἰς τὸν ἐξώστην, ἀνήρ, νέος ἔτι, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἰσογαιίου τοῦ πύργου, κατῆλθε τὴν κυκλικὴν ὑπαίθριον κλίμακα καὶ διερχόμενος ὑπὸ τὸν ἐξώστην, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Καλὴ μέρα, Ἑλένη, εἶπεν.

— Καλὴ μέρα, ἐξαδέλφε.

— Τόσῳ ἐνωρὶς ἐξύπνησες ;

— Καὶ σύ ;

— Ὅθι περιπλανηθῶ εἰς τὸ δάσος.

— 'Ολίγον ἄργα γίνεσσι ποιητικός, 'Ολιβιέρε.

— Δός μοι, σέ παρακαλῶ, ἓν ῥόδον.

'Εκείνη ἔδραψεν ἓν ἐκ τῆς εἰς τὸν ἐξώστην περιελισσομένης ῥοδιωνέας καὶ τὸ ἔρριψεν αὐτῷ.

Τὸ ἔλαβεν οὗτος, ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν κομμιδοχὴν τοῦ ἐκ μελανοῦ βελούδου ἐπενδύτου του, ἔχαίρει τις τὴν ἐξαδέλφην του δι' ἐνὸς μειδιάματος καὶ ἀπῆλθεν.

'Η Ἐλένη τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος, μέχρις οὗ ἠφανίσθη ὑπὸ τὸ φύλλωμα δενδροστοιχίας, ἀγούσης εἰς τὸ δάσος.

"Ἄν ἦν δυνατόν τὸ ὄμμα τῆς νὰ εἰσεχώρει περαιτέρω, ἰδοῦ τί ἤθελεν ἶδει.

B'

'Ο κόμης 'Ολιβιέρος δὲ Τανναί, διότι ἦτο ἐκεῖνος, διέτρεξε ταχεῖ βήματι δύο περίπου χιλιόμετρα εἰς τὸ δάσος, ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Σεβᾶν κλιτύος, καὶ στρεφόμενος πρὸς ἀριστερά, εὐρέθη ἐπὶ ἐτέρας μικρᾶς κοιλάδος διαρροεμένης ὑπὸ ῥυάκος.

'Η κοιλάς αὕτη λίαν στενή, μεταβάλλεται αἴφνης εἰς λίμνην ἕνεκα ὑψώματος ἐκ χώματος, συγκατοῦντος τὸ ὕδωρ τοῦ ῥυάκος.

Εἰς τὸ χεῖλος τῆς μικρᾶς ταύτης λίμνης ἦν ὑποδομημένος, μεταξὺ τοῦ δάσους καὶ τοῦ ὕδατος, μονόροφος πλινθόκτιστος οἰκίσκος.

'Ο οἰκίσκος οὗτος ἦν καλαμοσκεπής, περιβαλλόμενος ὑπὸ κισσῶν, ἀνερχομένων μέχρι τῆς στέγης καὶ περιπλεκόντων διὰ τῶν κλάδων αὐτῶν τὰς δύο ἐπὶ τῶν ἄκρων τοῦ οἰκίσκου καπνοδόχους καὶ τὰς ἐπὶ τῆς ὀροφῆς πεφυτευμένας ἱριδας.

Τὸ μέρος εἶναι τεργνόν.

Παρὰ τὴν οἰκίαν, ἦν κῆπος προφυλασσόμενος ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν ζώων διὰ τοιχίσματος ἐξ ποδῶν ὕψους, κάτωθεν δὲ τῆς λίμνης, ἐφ' ἧς ἔπλεον στίφη οἰκισίων νησσῶν, ἐξετείνετο λειμών, ἐφ' οὗ ἔβοσκον δύο λευκαὶ ἀγελάδες.

Τὸ μέρος τοῦτο καλεῖται 'Ελάφωι-Πέρισμα.

Φθὰς εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης, ὁ κόμης ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ ἀρχαίας δρυὸς καὶ ἀνέμενεν.

Μόλις πρὸ πέντε λεπτῶν ἦτο ἐκεῖ, ὅτε ἀνὴρ φέρων περικνημίδας καὶ καρβίνων ἐπ' ὤμου, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς καλύβης.

'Ἀργυρὰ πλάξ, ἐφ' ἧς ἦσαν κεχαραγμένα τὰ οἰκόσημα τῶν Τανναί ἦν ἠρμοσμένη ἐπὶ ἱμάντος, ὃν ἔφερε χιαστί ὑπὸ τὸ ἐκ παχέος κυανοῦ ἐριούχου ἔνδυμά του.

Διὰ συρίγματος ἐκάλεσεν εὐσωμον καὶ μακρόμαλλον κῦνα, ὅστις ἐπλησίασε βραδέως πρὸς αὐτὸν δεικνύων χαρὰν καὶ τῷ ἔλειξε τὰς χεῖρας.

'Ο ἀνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Λουκάς Φαρζεάς, εἰς τῶν φυλάκων τῶν γαιῶν τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί· μετέβαινε δὲ πρὸς περιπολίαν εἰς τὴν περιοχὴν του.

'Ο Λουκάς ἦτο πεντηκοντούτης περί-

που, χαμηλοῦ ἀναστήματος εὐτραφῆς καὶ ρωμαλέος.

Κεφαλὴ εὐμεγέθης ἐπὶ μυῶδους τραχήλου, μέτωπον εὐρύ καὶ προέχον, κόμη πυρρόξανθος, ὀφρὺς δασεῖαι, ἀνωθεν στρογγύλων, ζωηρῶν καὶ προεχόντων ὀφθαλμῶν, ρίς σιμὴ, στόμα μετὰ παχέων χειλέων, σιαγόνες προέχουσαι, ὡσπερ κυνὸς μολοσσῶ, πώγων βραχὺς καὶ εὐρύς μετ' ἀφθόνου γενειάδος, ὄψις βαθύχρους, ὀφειλομένη εἰς τὰς ἀνά τὰς πεδιάδας καὶ τὰ δάση ἐκδρομάς ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἢ τὴν βροχὴν καὶ τὴν χιόνα. Τοιαύτη περίπου ἦν ἡ εἰκὼν τοῦ Λουκά Φαρζεάς, διατελοῦντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Τανναί, καθάπερ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ πρὸ διακοσίων πεντήκοντα τοῦλάχιστον ἐτῶν.

Μετὰ πέντε λεπτά, ἐνῶ οὗτος ἐπορεύετο ἡσύχως διὰ τοῦ δάσους, ἀμέριμος καὶ εὐτυχής, ὑποντοβορίζων θηρευτικὰ ἄσματτα, γυνὴ τις κρατοῦσα κάνιστρον, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αὐτῆς καλύβης. Ἦτο δ' αὕτη ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη, διὰ βραχείας ἐσθῆτος μὲ φαιὰς καὶ μελανὰς ραβδώσεις, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκαλυμένην δι' ἐρυθροῦ μεταξίνου μανδηλίου, προσδεδεμένου κατὰ τὸ ἔθος τῶν γυναικῶν τοῦ Βορδῶ.

'Η γυνὴ αὕτη, μόλις τεσσαρακοντούτης, ἦτο ἡ κυρία Φαρζεάς, ζωηρὰ, μειδιῶσα καὶ συμπαθής. Ἦτο χαμηλοῦ ἀναστήματος καὶ μελαγχροινῆ ἢ δὲ μελανῆ καὶ στιλοῦσα αὐτῆς κόμη περιέβαλλε τὸ ὠσειδὲς καὶ κανονικὸν ὡσπερ Ἑλληνικοῦ ἀγάλματος πρόσωπόν τῆς, ἀπὸ τοῦ ὀποίου ἡ ἡλικία δὲν ἴσχυσε νὰ ἐξαλείψῃ ἐντελὲς τὴν προὔπαρξασαν καλλονὴν.

'Η κυρία Φαρζεάς ὑπῆρξεν ἀληθῶς ὠραία.

Ἦτο Κορσικανή.

'Ο Λουκάς Φαρζεάς, διατελῶν ἐν φρουρᾷ εἰς Σαρδηνίαν, ἔνθα συνεπλήρου τὸν χρόνον τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἐνυμφεῦθη αὐτὴν πρὸ εἰκοσιτριῶν ἐτῶν.

'Ὠνομάζετο Καταλίνα Ρίτσι καὶ ἔθεωρεῖτο, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου τῆς, ὡς ἡ ὠραιότερα κόρη τῆς ἐπαρχίας.

'Ἄλλ' ἦτο πτωχή, δὲν εἶχε δηλαδὴ οὐδὲ μίαν καλύβην, οὐδὲ μίαν αἶγα, οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς.

'Ἐπορεύθη ἐπὶ τοῦ παρὰ τὴν λίμνην προχώματος, εἰσῆλθεν εἰς χαλικόστρωτον ἀτραπὸν, ἄγουσαν εἰς κλιτὸν ἀντίθετον ἐκείνης, πρὸς ἣν διηυθύνθη ὁ σύζυγος αὐτῆς, καὶ ἐβάδισε διευθυνομένη εἰς Σεβᾶν.

'Ο κόμης ἀφῆκε τότε τὴν δρῦν, ὀπισθεν τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ φύλακος.

'Ο κόμης 'Ολιβιέρος ἦτο ὑψηλός, τριακοντούτης περίπου, εὐσταλής καὶ θελακτικός.

'Ο ἐκ μελανοῦ βελούδου ἐπενδύτης ἤρμοζε θαυμασίως εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ, τὴν λευκὴν καὶ εὐχρουν ὡσπερ γυναικός.

'Ἐφόρει μαλακὸν φαῖον πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἦν ἐκόσμει ἀφθονος καστανόχρους κόμη.

Εἶχε μέτωπον εὐρύ, γένειον μεταξοειδές, ῥίνα εὐθεῖαν, βλέμμα ζωηρὸν καὶ αὐθαδές, ἀνάστημα εὐκαμπτον καὶ ρωμαλέον ἐνταυτῷ. Τοιοῦτος ἦν ὁ κόμης 'Ολιβιέρος δὲ Τανναί.

'Ἐν Παρισίοις ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς ἐκ τῶν κομφοτέρων νέων τῆς ἐποχῆς του. Ἦτο δὲ ἀριστος σκοπευτῆς καὶ ξιφομάχος.

Τολμηρὸς ἱππεύς, ἀφειδῆς χαρτοπαίκτης, πνευματώδης καὶ νεωτεριστής, μὴ γνωρίζων ἄλλον νόμον εἰμὴ τὴν ἰδιοτροπίαν, οὐδ' ἄλλον Θεὸν εἰμὴ τὴν ἡδονὴν, ἀνευ προλήψεων καὶ δυσειδαιμονιῶν, ἐδαπάνα ἀφειδῶς, σπαταλῶν τὸν χρυσόν, ὃν ὁ πατήρ του εἶχεν ἀποταμιεύσει.

'Ελαφρὸν μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα κρατῶν, ἀνῆλθε τὰς δύο βαθμίδας, δι' ὧν εἰσῆρχετο τις εἰς τὴν καλύβην τῶν Φαρζεάς.

'Η θύρα ἦτο ἀνοικτή.

— Σολάνζη! ἐκάλεσε χαμηλοφῶνως.

Οὐδεὶς ἀπάντησεν.

'Εκάλεσεν ἐκ νέου δι' ἰσχυροτέρας φωνῆς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην.

Εὐρέθη εἰς εὐρύχωρον αἴθουσαν, ἀντιμαγειρείου χρησιμεύουσαν, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἦν μακρὰ ἐκ ξύλου ὀξύας τράπεζα.

'Ἐδραι τινες ἐκ βρύλλων, ἔδρανα ἐκ ξύλου, χύτραι χάλκιναι, ἀνηρητημέναι ἐπὶ τῶν τοίχων, ἀνωθεν τῆς ἐστίας ὄπλα τινά, κρεμάμενα ὡς ἐν ὀπλοθήκῃ, καὶ μέγα ὠρολόγιον ἐν τινι γωνίᾳ συνεπλήρου τὴν διακόσμησιν.

'Η καλύβη περιελάμβανε δύο ἔτι δωμάτια, ἀνὰ ἓν ἐκατέρωθεν τῆς αἰθούσης. Πρὸς δὲ τὰ ἔξω ὑπῆρχε στενὴ καὶ ὀρθία κλίμαξ ἄγουσα εἰς τὴν ἀποθήκην.

'Ο κόμης ἐφάνη σφόδρα δυσάρεστηθεὶς εὐρῶν κενὴν τὴν οἰκίαν.

"Ἄν πρὸ ἐνὸς ἔτους ἤρχετο συχνάκις παρὰ τῷ πάππῳ του, ὃν πρότερον παρημέλει, εἶχε πρὸς τοῦτο ἰδιαίτερος λόγους, οὓς δὲν ὠμολόγει.

Καὶ ἀληθῶς τὰ ταξείδια αὐτοῦ δὲν ἐγένοντο ἐπὶ σκοπῷ ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς τὸν πάππον του καθηκόντων, σπανίως δὲ ἐφαίνετο περιποιούμενος τὴν ἐξαδέλφην του.

'Η Ἐλένη ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι περίπου ἐτῶν, ἦν πάντοτε δι' αὐτὸν ἡ ἀκόμψως ἐνδεδυμένη καὶ ἀχαρὶς μαθήτρια, ἣν ἐγνώρισεν πρὸ πέντε ἢ ἔξ ἐτῶν.

'Η πρώτη ἐντύπωσις δυσκόλως ἐξαλείφεται.

Οὐχὶ λοιπὸν ἐκείνη, ἀλλ' ἄλλο τι προσεἶλκυεν αὐτὸν εἰς Σεβᾶν καὶ τὸν ἐκράτει ἐκεῖ.

'Ἀνυπομονῶν εἰς ἄκρον, ἐκτύπησε διὰ τοῦ μαστιγίου ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς εἰ ἐκάλει ξενοδόχον, ἵνα τῷ προσφέρῃ ποτόν τι.

'Ελαφρὸς τότε κρότος εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του.

'Ο κρότος οὗτος προήρχετο ἐκ τοῦ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ οἰκίσκου καὶ πρὸς τὸν κῆπον κειμένου δωματίου.

'Ο κόμης 'Ολιβιέρος ἐφάνη εὐχαριστηθεὶς.

Τὸ πτηνόν, ὅπερ κατεδίωκε δὲν εἶχε πετάξει, ὡς ἐν ἀρχῇ ὑπέθεσεν.

Ἐπορεύθη τότε ἀκροποδητεὶ πρὸς τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου, ἣν ἐκλείσεν ἀσφαλῶς διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Μετὰ τοῦτο, ἐπλησίασε πρὸς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκάλεισεν ἐκ νέου :

— Σολάνζη !

Φωνὴ συγκεκλιμένη καὶ τρέμουσα ἀπήντησε τότε :

— Κύριε κόμη ! . .

— Διατί κρύπτεσαι ;

— Δὲν εἶμαι κρυμμένη, κύριε.

— Τί κάμνεις λοιπόν ;

— Ἐχω νὰ κάμω δρόμον καὶ ἐτοιμάζομαι.

— Ποῦ εἶναι ὁ πατήρ σου ;

— Εἰς τὸ δάσος.

— Καὶ ἡ μήτηρ σου ;

— Τώρα ἔφυγε· πηγαίνει εἰς τὸ Σεβάν.

— Εἶσαι λοιπὸν μόνη ;

Ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ ταύτῃ, ἡ φωνὴ ἔτι μᾶλλον τρέμουσα ἐψιθύρισε :

— Ναί, κύριε.

— Καὶ ἐτοιμάζεσαι νὰ ἐξέλθῃς καὶ σύ ;

— Εἶναι ἀνάγκη.

Ὁ κόμης ἐγέλασε, γέλωτα προσπεποιημένον :

— Διάβολε ! εἶπεν, ὅλος ὁ κόσμος τρέχει ἔξω σήμερον ; Ἄνοιξε.

— Μίαν στιγμὴν, ἀπήντησεν ἡ φωνὴ ἔτι μᾶλλον τρέμουσα.

— Ὅχι, ἀνοιξε ἀμέσως. Βιάζομαι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν πύργον καὶ πρέπει νὰ σοὶ εἶπω δύο λέξεις.

Προσεπάθησε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ἄλλ' ἡ πολιορκουμένη εἶχεν ἀσφαλῶς κλείσει αὐτὴν διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἦτο ἀνυπόμονος, ἡ δὲ ἀντίστασις καθίστα αὐτὸν ἔτι ὀρμητικώτερον.

Ἀπώθησε βιαίως τὴν θύραν, ἥτις πεπαλαιωμένη οὖσα, ὑπεχώρησε ἀνοίγεισα ἀποτόμως.

Ἡ Σολάνζη Φαρζεάς, καταληφθεῖσα ἐξαίφνης ἀφῆκε κραυγὴν καὶ κατέφυγε πλησίον τοῦ παραθύρου.

Ἦδη ὁ κόμης ἐμειδία.

— Τέλος πάντων ! εἶπε καθεζόμενος εἰς τὴν μόνην ἔδραν, ἥτις ὑπῆρχεν εἰς τὸ δωμάτιον. Μὰ τὸν Θεὸν ἐχρειάσθη ὄχι ὀλίγος κόπος διὰ νὰ ἀνοίξω.

— Τί θέλετε ; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη.

— Τὸ βλέπετε τί θέλω· νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

Ἡ κόρη τοῦ φύλακος καὶ τῆς Καταλίνας ἦτο ἐξαίσιος καλλονῆς.

Ἡ Σολάνζη Φαρζεάς ἦν ὑψηλὴ καὶ λεπτοφυής.

Οὐδὲν ἔφερεν ἐπὶ τῆς ὑποζάνθου αὐτῆς κόμης, ἥς τὸ χρῶμα μετέιχε καὶ τοῦ πυρροζάνθου τοῦ φύλακος καὶ τοῦ μελανοῦ τῆς Κορσικανῆς.

Εἶχεν ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν τῆς δεσποινίδος Ἐλένης δὲ Ροσεβιέλ.

Οἱ βαθέως κυανοὶ, σχεδὸν μέλανες, αὐτῆς ὀφθαλμοί, ἀπήστραπτον ἐπὶ τοῦ λευκοτάτου αὐτῆς προσώπου, ὡσπερ διάπυροι ἀνθρακας.

Ὁρθία καὶ τρέμουσα δὲν ἐκινήθη ποσῶς, ἀλλ' ἀνέμενον.

— Τὸ εἰξεύρεις ὅτι σὲ λατρεύω, εἶπεν ὁ κόμης μετ' εἰρωνος αὐθαδείας. Πρὸ ἑξ ἑβδομάδων σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω καθ' ἡμέραν. Οὔτε διὰ τὰ μαῦρα μάτια τῶν παλαιογοναϊκῶν τοῦ χωρίου, οὔτε διὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ περιπλανῶμαι εἰς τὰ τέλματα καὶ τὰ ἀγρία δάση, μὲν εἰδῶ καταστενοχωρούμενος. Διὰ σέ, μόνον διὰ σέ μὲν. Εἶσαι ὠραιοτάτη, καὶ ἂν ἤθελες δὲν θὰ ἐμακραίνεσο πλησίον αὐτοῦ τοῦ τέλματος τῶν βατραχῶν. Ἡ θέσις σου εἶναι ἀλλοῦ. Εἶναι εἰς Παρισίους· εἰς τὸ φῶς, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πολυελαίων, ὑπὸ τὰ χρυσομένα φατώματα, ἐπὶ μαλακῶν ταπήτων. Νὰ ἐνδύεσαι μεγαλοπρεπῶς καὶ νὰ φορῆς ἀδάμαντας. Δὲν ζητῶ παρὰ ἑξ μῆνας μόνον διὰ νὰ σὲ μεταμορφώσω εἰς πριγκίπισσαν τῶν μύθων τῆς Χαλιμάς.

— Δὲν εἰμπορῶ.

— Ναί, τὸ εἰξεύρω, εἶπε μετὰ καταφρονήσεως ὁ Βικέντιος μοὶ εἶπε κατὰ διὰ σέ. Ὡς φαίνεται ἀγαπᾷς ἕνα χυδαῖον, ὁ ὅποιος θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ, ὅταν ἀπολαύσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ζητεῖ.

— Ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ εἶναι τίμιος ἀνθρώπος καὶ ποτὲ οὔτε μία λέξι προσβλητικὴ δὲν μοῦ 'πε, ἀπήντησεν ἡ Σολάνζη μετὰ ζωρότητος.

— Βέβαια· ἀλλ' ὁ χωρικός ἀγαπᾷ τὰ χρήματα καὶ σὺ δὲν ἔχεις, ταλαίπωρη. Αὐτὸ εἶναι μέγα ἐμπόδιον. Ζῶμεν εἰς αἰῶνα θετικόν. Ὅμιλῶ διὰ τοὺς ἄλλους, διότι ἐγὼ περιφρονῶ τὰ χρήματα.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐπειράθη νὰ τὴν σύρῃ ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος. Ἐκεῖνη ἀντέστη καὶ ὀπισθοχώρησε δύο βήματα.

Ἡ σμικρότης τοῦ δωματίου δὲν τῇ ἐπέτρεπε ν' ἀπομακρυνθῇ πλειότερον.

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ, κύριε κόμη, ἀφῆστέ-με. Ἄν ὁ πατέρας μου ἐπιστρέψῃ ! ἐψιθύρισε.

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ. Τῷ ἔστειλα τὸν κύρ Βικέντιον Λαθράνς, τὸν προϊστάμενόν του· αὐτὸς θὰ τὸν ὀδηγήσῃ πολὺ μακρὰν. Ἔσο λοιπὸν ἡσυχῇ !

Ἡ διαβεβαίωσις αὐτῇ δὲν καθυσύχασε τὴν Σολάνζη.

Τοῦναντίον.

Ἐσφιγγε τὰς χεῖρας ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἀνεζήτησεν ὄπλον τι οἰονδήποτε, δι' οὗ θὰ ἠδύνατο ν' ἀμυνθῇ.

Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτον εἶδε.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς ἀνησυχίας.

Κατ' ἀρχάς, ἀπεδέχετο μετὰ κρυφίας χαρᾶς, τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς κολακείας τοῦ κόμητος, ἐπανερχομένου ἀνάπασαν στιγμὴν εἰς Ἐλάφων - Πέραμα, ἐπὶ οἰαδήποτε προφάσει.

Μήπως δὲν ἦτο ὁ αὐθέντης !

Ἡ θέσις τοῦ πατρὸς τῆς ἐξηρτάτο ἐκ τῆς ἐλεήσεώς του. Βεβαίως, οἱ Φαρζεάς δὲν ἦσαν πλούσιοι εἰς Ἐλάφων - Πέραμα, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἦσαν ἐλεύθεροι, εὐτυχεῖς καὶ οὐδενὸς ἑστεροῦντο. Οἱ Τανναὶ δὲν ἀπέπεμπον ἀνευ λόγου τοὺς πλαιουὺς αὐτῶν ὑπηρετας.

Ἦτο λοιπὸν ἐξησφαλισμένον τὸ μέλλον αὐτῶν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐνεφανίζετο περιβαλλόμενος τὸ γόητρον τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ τίτλου αὐτοῦ, ὡς καὶ τὴν χάριν τῆς κομψότητος καὶ τῆς νεότητος.

Ἄν ἡ Σολάνζη δὲν εἶχε δώσει εἰς ἄλλον τὴν καρδίαν τῆς, ἴσως δὲν ἤθελε δυνηθῆναι ἀντισταθῆναι εἰς τὰ τόσα θέληγτρα.

Ἄλλ' ἐλάτρευεν ἔν ὄν, εἰς ὃ εἶχεν ἀφιερῶσει τὴν ὑπαρξίν τῆς.

Ἦθελε νὰ διατηρήσῃ ἀσπίλον τὸν ἔρωτα τοῦτο, τὰ δὲ φλογερά βλέμματα τοῦ κόμητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εἰρωνα εὐθυμίαν τῶν λόγων του, ἀπεκάλυπτον αὐτῇ τὸν κίνδυνον.

Ὁ κίνδυνος ἦτο μεγαλειότερος ἢ ὅσον ὑπέθετεν ἡ ταλαίπωρος κόρη.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐκδεδιητημένου ἐκεῖνου, διήγειρεν ἡ Σολάνζη ἀληθῆ καταγιγίδα.

Ὁ κόμης ἐπόθει αὐτὴν διακαῶς. Εἶχεν ἀποφασίσει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ τὴν καταστήσῃ ἐρωμένην του.

Οὕτως ἔπρεπε νὰ γείνη.

Τὴν πρῶταν ἐκείνην, μεταβαίνων εἰς Ἐλάφων - Πέραμα εἶχεν ὁμῶσι ὅτι θ' ἀπελάμβανε τοῦ ποθυμένου, ἔστω καὶ βίχ.

Ἄλλως τε δὲν ἐπίστευεν, ὅτι θὰ εὐρισκεν ἀντίστασιν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ πῶς ἦτο δυνατόν ἡ κόρη τοῦ φύλακος, ἡ δούλη του, νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν του.

— Ἄκουσον, εἶπε πλησιάζων τὴν ἔντρομον κόρην, ἥτις προσεπάθει νὰ φανῇ ἥρεμος, δὲν εἰξεύρω τί ἔχεις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἔχεις φωτιὰ καὶ μὲ καίει. Δὲν εἶναι δυνατόν, ὅσον καὶ ἂν θέλω, ν' ἀντισταθῶ εἰς τὴν ὀρμὴν τῆς καρδίας μου. Γείνου ἰδιῆ μου καὶ θ' ἀπολαύσῃς ὅ,τι θελήσῃς ὡς ἀντάλλαγμα τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν σοὶ ζητῶ.

Καὶ ἤρξατο παρακαλῶν καὶ καθικετεύων αὐτὴν· ἐπειράθη νὰ λάβῃ τὰς χεῖρας τῆς καὶ νὰ τὰς καλύψῃ διὰ φιλημάτων. Ἐκεῖνη τὸν ἀπώθησε.

— Δὲν εἰμπορῶ ! δὲν θέλω ! ἐψιθύρισε ἡ Σολάνζη συσφιγγουσα τοὺς ὀδόντας, ὠρὰ καὶ τρέμουσα.

Ἐπώδυνος ἀγωνία συνέθλιβε τὸ στῆθος αὐτῆς.

Ἦτο μόνη, ἡ δ' ἐξαψίς τοῦ κόμητος καθίστατο φοβερά.

Ὄρμησεν ἔν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον καὶ καλέσῃ εἰς βοήθειαν· ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐκράτησεν.

Εἰς τὴν ἐρημίαν ἄλλως τε ἐκείνην ὁποῖαν βοήθειαν ἠδύνατο ν' ἀναμένη ;

Ἦθέλησε νὰ φύγῃ διὰ τοῦ μαγειρείου.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν ἤρπασε πλησίον τῆς θύρας καὶ τὴν ἐπανεφέρει σύρων αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιον.

Μεθ' ὃ ἀγρία πάλη συνήθη, καθ' ἣν ἡ Σολάνζη ἠγωνίσθη μετὰ τσαύτης δυνάμεως, ὅσην δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀναμένη παρ' αὐτῆς.

Ἄλλ' ὁ κόμης ἦτο εὐρωστος καὶ ρωμαλέος.

Ἐπὶ τέλους, μὲ τὰς χεῖρας μεμολω-

πισμένως ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν του.

— "Ἐλεος! ἀνέκραξε τείνουσα τὰς χεῖρας, σὺς ἰκετεύω!

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμήν· ἀλλ' εἶδε τὴν ὠραίαν ἐκείνην κεφαλὴν πνιγομένην εἰς τὰ δάκρυα, τὴν δαψιλῆ ἐκείνην κόμην, τὸν ὡσπερ ἀγάλματος τράχηλον καὶ τὸ στήθος, ὅπερ ἔπαλλεν ὑπὸ τὰ ράκη τῆς σχισθείσης ἐσθῆτός της, καὶ διαβολικῆ σκέψις διῆλθε τοῦ νοῦ του.

Διατέλει ἄλλως τε εἰς μίαν τῶν στιγμῶν ἐκείνων, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλεται ἐκ τοῦ πάθους εἰς ἄγριον θηρίον.

Παρετήρησεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐσωφόριον, λησμονηθὲν τὴν πρῶταν ἐνῶ δὲ ἡ Σολάνζη γονυπετῆς τὸν ἰκέτευεν, ἐκεῖνος ἤρπασεν ἀποτόμως τὸ ἐσωφόριον καὶ πρὶν ἢ ἡ τάλαιπωρος δυνηθῆ νὰ προλάβῃ τὴν κίνησιν ταύτην τῇ τὸ ἔρριψε περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ἔσφιγγεν ἀρκετὰ ἰσχυρῶς, ὥστε ν' ἀποπνίξῃ τὰς κραυγὰς της.

"Ἦκουσε μόνον τὴν λέξιν: οὐτιδανέ! ἦτις τῷ ἐπῆλθεν ὡς ράπισμα εἰς τὸ πρόσωπον.

'Ἄλλ' ἡ πάλῃ εἶχε λήξει.

Ἡ δύστηνος κόρη ἀντέστη ἐπὶ μίαν ἔτι στιγμήν.

Ἐπεκράτησε φοβερὰ σιγή.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲν ἤκούετο εἰμὴ ὁ ἦχος τοῦ ὥρολογίου, ὅπερ ἐδείκνυε τὴν ἐπονεῖ-διστον ἐκείνην ὥραν, ἔξωθεν δὲ ὁ ψίθυρος τοῦ ὕδατος, τοῦ πίπτοντος ἀπὸ τοῦ καταρράκτου τῆς μικρᾶς λίμνης εἰς τὴν πετρῶδη κοίτην τοῦ ρύακος.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, γυνὴ ρακένδυτος, μὲ κόμην λευκόφαιον, περιελισσομένην ὑπὸ ἄχρουν μαδράσιον, μὲ πρόσωπον ἐρρυτιδωμένον, εἰς τὸ ὅποιον ὅμως ἐφαίνοντο ἔτι ἴχνη καλλονῆς, ἡλικίας ταλαντευομένης μεταξὺ τεσσαράκοντα πέντε καὶ ἐξήκοντα ἑτῶν, φέρουσα δέσμη ξύλων ξηρῶν ἐπὶ τῆς ράχους, ἐφάνη ἐπὶ τῆς πετρῶδους ὁδοῦ τῆς διερχομένης ὀπισθεν τῆς καλύβης τοῦ Φαρζέας.

Ἀπέθηκε τὸ φορτίον της κατὰ γῆς εἰς τινὰ τάφρον καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῷ ἵν' ἀναπνεύσῃ.

Αἶφνης ἔτεινε τὸ οὖς· ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐντὸς τῆς οἰκίας στεναγμούς ἀποπνιγομένους.

["Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Α'

Ἀγαπᾶτε τὰς οὕτως ἀρχομένας μυθιστορίας:

«Ὁραίαν τινὰ πρῶταν»,

ἢ:

«Ὁραίαν τινὰ ἐσπέραν ἔαρος κτλ. ;»

Ἐγὼ τὰς ἀγαπῶ πολὺ. Αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν καλῶς διατεθειμένον, ἔχει

ἀέρα καὶ ἥλιον, ἀναπνέει, βλέπει ὅτι θὰ γείνη λόγος περὶ φύσεως καὶ ἔρωτος, νεότητος καὶ ποιήσεως. Εἰς κόρακας οἱ συγγραφεῖς, οἱ εἰσάγοντες ὑμᾶς ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἀπὸ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τοῦ ἔργου αὐτῶν εἰς δωμάτιον ὑπερφύου, οὕτινος τὸ ψῦχος σὺς παχύνει, τοῦ ὁποίου οἱ γυμνοὶ τοῖχοι ὁμοιάζουσι πρὸς τέσσαρας πλευρὰς τάφου καὶ ὅπου βλέπετε ῥιγούσαν πτωχὴν οἰκογένειαν σκυθρωπῶς ἐνοκλάζουσαν περίξ τοῦ τελευταίου αὐτῆς δαυλοῦ!

Εἰς κόρακας οἱ μυθιστοριογράφοι οὗτοι, παρ' ὧν ζητεῖτε ψυχαγωγίαν τινὰ διὰ τὰς σχολαίας ὑμῶν ὥρας καὶ οἵτινες εἰσάγουσιν ὑμᾶς ἀπανθρώπως εἰς τὴν ζοφερὰν ταύτην πραγματικότητα τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ζωῆς, ἀντὶ νὰ καταστήσωσιν ὑμᾶς θεατὰς τῶν μεγαλείων τοῦ Θεοῦ! Ἄς φθάνωσιν εἰς τοιοῦτου εἶδους εἰκόνας, σύμφημι, ἀλλ' ἄς φθάνωσιν, ὅπως φθάνει τις εἰς τὰ ὑπερῶα, διερχόμενος διὰ τῶν πρώτων πατωμάτων, τουτέστι διερχόμενος διὰ μέσου ἀνθρώπων εὐτυχῶν.

Καὶ ὅμως ἔχει καὶ ὁ χειμῶν τὰ θέληγητρά του, ἀλλ' ὑπὸ τινος ὅρους:

Θάλαμος καλῶς ἐπεστρωμένος, μεγάλα παραπετάσματα ἐκ μεταξῆς, ἀφίνοντα νὰ ὑπείσέρχηται μόνον ἀμυδρὸν φῶς, τοσοῦτον, ὥστε ἐκ τῶν ἐντὸς νὰ μὴ δύναται τις νὰ διακρίνῃ τί καιρὸν κάμνει ἔξω καὶ ἐν ὁ οὐρανὸς εἶναι φαῖος ἢ κυανοῦς. ἢ ἀτμόσφαιρα θερμὴ ἢ ψυχρὰ, τάπης μαλακός, ἐφ' οὗ ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ δύναται τις νὰ πατήσῃ μὲ πόδας γυμνοῦς, εἰκόνας μειδιῶσαι ἐν τοῖς παισίοις αὐτῶν, ἔδραϊ εὐρεῖαι καὶ ἀναπαυτικαί, ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ δύναται τις νὰ κοιμηθῆ, ἄνθη, ὑφάσματα, περιπετάσματα· μεγάλη πυρὰ σπινθηρίζουσα, φωτίζουσα, φαιδρύνουσα πάντα ταῦτα, καὶ καθιστῶσα τὸν θάλαμον τοῦτον θερμὸν ὡς φωλεᾶν· γυνὴ ἡμίγυμνος ἐν τῇ κλίνῃ της, τῆς ὁποίας τὰ σκεπάσματα δὲν εἶναι ἠναγκασμένα νὰ σύρῃ μέχρι τῶν παρειῶν, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ ψῦχος· πάντα ταῦτα οὕτε θλιβερὰ τὴν θέαν εἶναι οὕτε ἀνιαρὰ τιθέμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, πρὸ πάντων δέ, ὅταν ἡ γυνὴ εἶναι νέα, ὅταν εἶναι ὠραία, καὶ ὅταν δύναται τις νὰ τῇ τὸ εἶπῃ.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς διατηροῦμεν τὴν προτίμησιν ἡμῶν διὰ τὸ ἔαρ, διότι ἀγαπῶμεν μᾶλλον τὴν φαιδρότητα ὀλοκλήρου τῆς φύσεως ἢ τοῦ μονήρους θαλάμου καὶ προτιμῶμεν τὴν σκιὰν τοῦ Ἰουνίου τοῦ πυρὸς τοῦ Ἰανουαρίου.

Λοιπόν, ὠραίαν τινὰ πρῶταν τοῦ Μαΐου 1834 δύο νέοι περιεπάτου ἀλληλοκρατούμενοι ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῆς ὁδοῦ Ρίβολι.

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη, μόλις δὲ εἶχον προεματίσῃ.

Ἀμφότεροι τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος, ἐφαίνοντο ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν. Μόνον ὁ εἰς ἦτο ξανθός, ἐνῶ ὁ ἕτερος εἶχε τὴν κόμην μέλαιναν.

Ἄνευ πώγωνος, ἢ τουλάχιστον μὴ φέρων τοιοῦτον, μὲ ὀφθαλμοὺς κυανοῦς,

τὰς παρειὰς ὀλίγον ὠχρὰς, τὸ πρόσωπον γλυκύτατον, τοιοῦτος ὁ ξανθός· πάντα δὲ ταῦτα περιέβαλεν ἦθος μελαγχολικόν, ὅπερ ἄλλως ἤρμοζεν αὐτῷ θαυμασίως.

Ὁ μελαγχροινὸς εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μελαντάτους, ἔφερε μύστακας καὶ παραγναθίδας, προέειδε σιδηρὰν ὑγείαν, μὲ τοὺς εὐρεῖς αὐτοῦ ὤμους καὶ τὸ στερεὸν ἐκεῖνο βῆμα ἀνθρώπου, ἔχοντος μεγάλην δαψίλειαν ὑγείας, ἐξ ἧς νάναλίσκη διαρκῶς. Ἐκάπνιζεν, ἐνῶ ὁ ἕτερος ἀπέιχε τῆς τέρψεως ταύτης. Ἄλλως, εἶχε τὴν αὐτὴν γλυκύτητα ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἦν καὶ ὁ σύντροφός του. Ἐμάντευέ τις, βλέπων τὸν ὑψηλὸν καὶ ῥωμαλέον αὐτὸν νεανίαν, ὅτι, ὡς ἀπασαί αἱ πλούσιαι καὶ ὠραῖαι φύσεις, ἠγάπα μὲ πᾶν ὅ,τι ἐκέκτητο, διὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ῥώμης καὶ διὰ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ ἰσχύος.

Ἄγνοῶ, ἐὰν ἐξηγοῦμαι καλῶς· θέλω νὰ εἶπω ὅτι ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες δύνανται ν' ἀποδείξωσι τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῶν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας, ἐπειδὴ οὐδὲν διαταράττει τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν, οὐδ' ἔξεις, οὐδὲ μελαγχολία, οὐδὲν τέλος ἐξ ἐκείνων, ἅτινα βιάζουσι τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐνασχολῶνται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν περὶ ἑαυτῶν.

Ὁ ξανθός ἐκαλεῖτο Ἐδμόνδος Δεπερέ, ὁ δὲ μελαγχροινὸς ὠνομάζετο Γουσταῦος Δωμών.

Ἦσαν δύο γυμνασιακοὶ φίλοι, συμπληροῦντες θαυμασίως ἀλλήλους.

Ὁ Ἐδμόνδος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, χηρευσάσης, ὅτε οὗτος ἦτο τριετής, εἶχεν ἀπάσας τὰς συνηθείας, θὰ εἶπω ἀπάσας σχεδὸν τὰς γυναικείας ἐπιθυμίας.

Ὁ Γουσταῦος, ὀρφανὸς ἀπὸ παιδός, εἶχε τύχην ἀνατροφῆς ἰκανῶς αὐστηρᾶς ὑπὸ κηδεμόνος ἀρθριτικοῦ, ἦτις ἄλλως τὸν εἶχεν ὠφελήσῃ πολὺ, χάρις εἰς τὸν εὐσταθεῖ καὶ πρῶμον χαρακτήρα του.

Ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἑπτὰ ἐτῶν ὁ Γουσταῦος εἶχεν εἰσαχθῆ εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἐνῶ ὁ Ἐδμόνδος ἦτο δεκαπενταετής, ὅτε ἡ κυρία Δεπερέ εἶχε συναίνεσιν νὰ εἰσαγάγῃ αὐτόν.

Ὁ Γουσταῦος ἐμάντευσε πάραυτα ἐν τῷ νέῳ αὐτοῦ συντρόφῳ τὸν δειλὸν καὶ συνεσταλμένον χαρακτήρα παιδίου, ἀνατραφέντος ὑπὸ γυναικός, καὶ ἐγένετο ἀμέσως φίλος αὐτοῦ καὶ προστάτης. Ἡ οἰκειότης αὐτῶν, χρονολογουμένη ἔκτοτε, εἶχεν ἐξαιολογηθῆσιν καὶ μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Γυμνασίου ἔξοδον.

Ἐβλέποντο σχεδὸν καθ' ἐκάστην.

Ὁ Γουσταῦος ἠγάπα τὸν Ἐδμόνδον, ὡς πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱόν. Δὲν ἦτο μεγαλείτερος αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡλικίαν· ἀλλ' ἡ μεγάλη ἐκείνη ῥώμη, δι' ἧς ἦτο περροικισμένος, καὶ ἡ προστασία, ἦν παρέρσχεν αὐτῷ ἐν τῷ Γυμνασίῳ, τὸν ἐγεροντοποιούον, οὕτως εἶπεῖν, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ παρεχώρουν αὐτῷ εἶδος πατρικῆς ἐξουσίας ὑπ' ἐκείνου, ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν δὲν κατεχρᾶτο πολὺ.

Ἡμέραν τινὰ ἡ κυρία Δεπερέ εἶχεν εἶπῃ τῷ Γουσταύῳ :

— Γουσταῦε, φροντίζετε διὰ τὸν υἱόν μου.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Δωμῶν ἐθεώρησεν ὡς καθήκον ἱερὸν ὅ,τι οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἀκόμη ἢ μία τῶν τέρψεων τῆς φιλίας του.

Πρέπει νὰ εἰπωμεν ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Γουσταῦος συνελάμβανε τὰ βλέμματα τῆς κυρίας Δεπερέ στηριζόμενα μετ' ἀνησυχίας ἐπὶ τοῦ Ἐδμόνδου. Τοῦτο ἐγένετο τὰς ἡμέρας ἐκείνας, καθ' ἃς οὗτος ἦτο ὠχρότερος καὶ μᾶλλον ὄνειροπόλει τοῦ συνήθους. Ἐκ τῆς μητρικῆς ταύτης ἀνησυχίας ὁ Γουσταῦος εἶχεν ἀρυσθῆ νέαν ἀπόφασιν καὶ εἶπε τῇ κυρίᾳ Δεπερέ, λαμβάνων αὐτὴν τῆς χειρός :

— Μὴ φοβῆσθε, εἰμαι ἐδῶ.

Τοιοῦτοί τινες ἦσαν ὁ Ἐδμόνδος καὶ ὁ Γουσταῦος μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν γνωρίζομεν αὐτούς: μεγάλη καὶ εἰλικρινὴς στοργὴ τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἕτερον, εὐπειθῆς κατὰ τι ἐκ μέρους ἐκείνου, κατὰ τι προστατευτικὴ καὶ σοβαρὰ ἐκ μέρους τούτου, συνεπέα τῶν περιστάσεων, ἃς ἐν ὀλίγοις, κατεστήσαμεν γνωστάς.

Οἱ δύο φίλοι ἡμῶν περιεπάτουσαν λοιπὸν ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῆς ὁδοῦ Ρίβολι, ὠραίαν τινὰ πρωίαν τοῦ Μαΐου.

Ἐνῷ συνδιελέγοντο, αἶφνης ὁ Ἐδμόνδος ἐσταμάτησεν ἐνώπιον καπνοπωλείου.

— Περιμένε, λέγει εἰς τὸν Γουσταῦον, ν' ἀγοράσω ἓν σιγάρον.

— Εἶμαι ἀνοφελές, ὑπέλαβεν οὗτος, ἀναλαμβάνων τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του.

— Διατί;

— Ἐπειδὴ τὸ κάπνισμα θὰ σὲ βλάψῃ.

— Καὶ ὅμως σὺ καπνίζεις!

— ὦ, δι' ἐμὲ ἀλλάσσει τὸ πρᾶγμα. Ἐγὼ συνείθισα πλέον. Ἄλλως τε δέ, τοῦτο δυσχερεστεῖ τὴν μητέρα σου.

Ὁ Ἐδμόνδος, οὐδὲ λέξιν προσθεῖς, ἐπαρέλαθε τὸν περιπάτον του.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀφικνοῦντο εἰς τὴν ὁδὸν Καστιλλιόνε, ἐσταμάτησαν, ὅπως παρὰδῶσι δίοδον εἰς κύριόν τινα καὶ νεάνιδα, συνοδεύουσιν αὐτόν.

Ὁ κύριος, παρὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ἦτο ἀκόμη περιεκλεισμένος εἰς ρεδιγκόταν. Εἶχε καλὴν φυσιογνωμίαν, πολὺ γαλήνιον, πολὺ εὐπρεπῆ. Δυνατὸν νὰ ἦτο πενήκοντα μέχρι πενήκοντα πέντε ἐτῶν. Εἶχε τὴν κόμην ὑπόλευκον, ἔφερε πῖλον χαμηλόν, μὲ πλατύτατον γύρον, ἐκράτει βράβδον ἐκ σχοίνου μὲ λαβὴν μέλαιναν καὶ ἐπαρρημοφόρει.

Εἶπωμεν ἀμέσως, ὅτι μετρίως μόνον ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν δύο νέων, οἵτινες δὲν θὰ παρετήρουν ἴσως τὴν νεάνιδα ἀνευ συμβάντος τινός, ὅπερ μέλλομεν νὰ διηγηθῶμεν.

Ἡ νεάνις αὕτη εἶχε μορφήν χαρίσσαν καὶ συμπαθεῖ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἐδμόνδος μόλις διέκρινε, διότι ἡ κόρη ἐβάδιζε μεθ' ἱκανῆς ταχύτητος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γουσταῦον, οὗτος παρετήρει ἀλλαχοῦ.

Ἡ νεάνις, ἥτις ἐφαίνετο ἐκκαίδεκα ἢ

δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἦτο μᾶλλον βραχεῖα ἢ ὑψηλή· ἔφερεν ἔνδυμα φαῖον, ἐπώμιον ἐκ μελανῆς μεταξῆς, πῖλον ψιθίνον, καὶ ἀλεξήλιον πράσινον· ἱματισμὸν ἀπλούστατον, ὡς βλέπετε, καὶ οὐδαμῶς προωρισμένον νὰ ἐπισύρῃ τὰ βλέμματα.

Ὁ Ἐδμόνδος καὶ ὁ Γουσταῦος ἔμελλον νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν δρόμον των, ὅτε ἡ νεάνις, καταλείπουσα τὸν βραχίονα τοῦ πατρός της, ἤρξατο βαδίζουσα διὰ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν καὶ ἀνασύρουσα ὀλίγον τὴν ἐσθῆτα, ὅπως διέλθῃ, χωρὶς νὰ ρυπανθῇ, τὴν ὁδὸν Ρίβολι, πλήρη ὕδατος κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἴσως μὲ ἐρωτήσητε πῶς συνέβη, ὥστε κατὰ τὴν ὠραίαν ἐκείνην πρωίαν τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἡ ὁδὸς Ρίβολι νὰ εἶναι πλήρης ὕδατος. Ἀπλούστατον. Δὲν εἶχε βρέξῃ ἀπὸ ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμερῶν· ἀλλ' ὑπάρχει ἐν Παρισίοις ἐργολαβία τις, ἀναπληροῦσα θαυμασίως τὴν βροχὴν· εἶναι ἡ ἐργολαβία τοῦ καταβρέγματος, κερδαίνουσα τόσον εὐσυνειδήτως τὰ διδόμενα αὐτῇ χρήματα, ὥστε ὑπάρχει ὄχι μόνον ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ βόρβορος ἀκόμη πανταχοῦ ὅπου διήλθε μία τῶν ἀμαξῶν της. Μία τῶν ἀμαξῶν τούτων εἶχε διέλθῃ πρὸ μικροῦ.

Ἡ νεάνις ἀνέσυρε λοιπὸν τὴν ἐσθῆτα, ὁ δὲ Ἐδμόνδος, ὅστις παρηκολούθει αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μηχανικῶς, ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ δύο μικροὺς πόδας, κομφῶς ὑποδημένους, δύο ὑποκνήμια λεπτὰ ἄνω τῶν σφυρῶν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ γραμμὴ ἔβαινεν εὐρυνομένη κατὰ μικρόν, τοῦθ' ὅπερ ὑπισχνεῖτο δύο κνήμας, οἷας βλέπει τις σχεδὸν μόνον ἐν ταῖς γυναίξιν τοῦ Κορρεγιῶν καὶ εἰς τὰ ἀγαλμάτια τοῦ Πραδιέ.

Ἄλλως τε δέ, οὐδὲν ἐλκυστικώτερον τῶν κομφῶν κνημῶν.

Ἄγνοῦν διατί, ἀλλ' οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι πόδες, οἱ σπύδοντες ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, αἱ λευκαὶ ἐκεῖναι καλῶς προσηρμοσμένοι περικνημίδες, ἡ κνήμη ἐκείνη, ἥς φαίνεται μόνον τὸ τρίτον καὶ ἦτις ἀφίνει νὰ ὑποθέσῃ τις τὸ ὅλον ἐκ τοῦ ὀλίγου, τὸ ὁποῖον δεικνύει, πάντα ταῦτα ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῆς φαντασίας τῶν ἀνδρῶν ἐντύπωσιν ἀνέκφραστον.

Θὰ εἶπω μάλιστα, ὅτι αἱ ἐσθῆτες, ἃς ἀνασύρουσιν, ὅπως διέλθωσι διὰ τοῦ βορβόρου, εἶναι μία τῶν μεγάλων παραμυθιῶν τοῦ χειμῶνος.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ὡς ὅλοι οἱ ἄνδρες· ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τοὺς δύο μικροὺς ἐκείνους χαριέντας πόδας, τόσον κομφούς, τόσον λαμπρούς, τὰς προώρως ἀνεπτυγμένας ταύτας κνήμας, καὶ εἶπε τῷ Γουσταύῳ :

— Εἶδες ἀνεμφισβότως τὴν ὠραίαν αὐτὴν κόρην, ποῦ ἐπέρασε μὲ τὸν πατέρα της;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦος.

— Ἡ ὁποία διευθύνεται πρὸς ἐκεῖ κάτω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐδμόνδος δεικνύων τὴν νεάνιδα.

— Εἶναι νοστιμούλα; ἠρώτησεν ὁ Γουσταῦος.

— Χαριεστάτη, φίλτατε· ἰδὲ λοιπὸν τί ὠραῖαι κνήμαι καὶ ἀξιολάτρευτοι πόδες! Ἐν τὴν παρηκολουθοῦμεν; . . . προσέθηκε δειλῶς ὁ Ἐδμόνδος.

— Διατί;

— Διὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν.

— Νὰ δὲ μία ὠραία εὐχαρίστησις· καὶ τί θὰ σὲ ὠφελήσῃ ν' ἀκολουθήσῃς τὴν κόρην αὐτὴν, ἡ ὁποία περιπατεῖ μὲ τὸν πατέρα της;

— Τίποτε· ἀλλ' ἀφοῦ περιπατοῦμεν, ἃς περιπατῶμεν βλέποντες δύο κομφῶς κνήμας.

— Ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ Κεραμεικόν, θὰ καταβῆσῃ τὸ φόρεμά της καὶ δὲν θὰ βλέπῃς πλέον τίποτε.

— Τότε θὰ περάσωμεν ἀπ' ἐμπροσθέν της καὶ θὰ τὴν παρατηρήσωμεν. Ἐπειτα θὰ μάθωμεν ποῦ κατοικεῖ.

— Εἶνε πολὺ ὠφέλιμον!

— Τίς οἶδε;

— Ἐμπρός! ἃς τὴν ἀκολουθήσωμεν, ἀφοῦ τοῦτο σὲ εὐχαριστεῖ καὶ δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμεν.

Ὁ Ἐδμόνδος καὶ ὁ Γουσταῦος, ἐπισπεύσαντες τὸ βῆμα, κατέφθασαν μετ' οὐ πολὺ τὴν νεάνιδα καὶ τὸν γέροντα κύριον, ὅστις εἰσελθὼν ἅπαξ εἰς τὸν κήπον τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ μὴ φοβούμενος πλέον τὰς ἀμαξῆς οὔτε δι' ἑαυτὸν οὔτε διὰ τὴν νεαράν σύντροφόν του, ἔθεσε τὰ δίοπτρά του καὶ, σύρας ἐφημερίδα ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἤρξατο ἀναγινώσκων, ἐνῷ ἐβάδιζε βραδέως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Βασιλικῆς Γεφύρας.

Ἡ θυγάτηρ του, κλείσασα τὸ ἀλεξήλιόν της, ἐβάδιζε παρ' αὐτόν.

Ὁ Δεπερέ καὶ ὁ Δωμῶν ἠκολούθουν, κάμνοντες τὰ σχολιά των.

— Εἶναι ἴσως ἡ σύζυγος αὐτοῦ τοῦ χάχα, ἔλεγεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Ἐτρελλάθης;

— Εἶδομεν γέροντας νυμφευομένους νεωτάτας κόρας.

— Φαίνεται πολὺ καλὰ, ὅτι αὕτη ἐδῶ δὲν εἶναι γυνὴ ὑπανδρευμένη.

— Καὶ ἀπὸ τί φαίνεται;

— Ἀπὸ ὅλα, φίλτατε· δὲν ἔχει οὔτε τὴν ἔνδυμασίαν, οὔτε τὴν ἡλικίαν, οὔτε τὸν σχηματισμὸν γυναικὸς ὑπανδρευμένης.

— Ὅπωςδῆποτε, πρέπει νὰ εἶναι χαριεστάτη. Περνοῦμεν ὀλίγον ἐμπρός νὰ τὴν ἴδωμεν;

— Ἄς περάσωμεν.

Οἱ δύο νέοι ἐβάδισαν ὀλίγον ταχύτερον, ὅτε δὲ προῦχώρησαν κατὰ τινὰ βήματα τῶν δύο περιπατητῶν, ἐστράφησαν ὡς ἄνθρωποι θέλοντες νὰ ἴδωσι τὰ ἐρχόμενα ὀπίσθεν αὐτῶν πρόσωπα.

Τὸ κίνημα καὶ ἡ πρόθεσις δὲν διέφυγον τὴν νεάνιδα, ἥτις ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἀνευ ἐπιτετηδευμένης σεμνότητος καὶ ἀπλῶς διὰ νὰ μὴ ἀτενίσῃ δύο ἄνδρας κατὰ πρόσωπον.

— Τί εὐμορφο κοριτσάκι! ἐψιθύρισεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Τφόντι, ὑπέλαβεν ὁ Γουσταῦος, ἔχει κεφαλὴν ἀξιολάτρευτον, ὀφθαλμούς μεγάλους, κόμην ἐξαίσιον.

— Λοιπὸν εἶσαι δυσηρεστημένος, διότι τὴν ἀκολουθεῖς ;

— Ὅχι· ἀλλ' ὁμολόγησε ὅτι τοῦτο δὲν μὰς ὠφελεῖ πολὺ.

— Μὰς ὠφελεῖ, διότι βλέπομεν ὠραία γυναικᾶ, τοιαύτην δὲ ἐνασχόλησιν δὲν πρέπει νὰ ὑποτιμᾶ κενεῖς.

Καὶ ἀκουσίως ὁ Ἐδμόνδος ἐστράφη καὶ πάλιν.

Ἦδη ἡ ὠραία νεανίς ἠρυθρίασεν. Ἡ ἐπιμονὴ αὐτὴ τὴν ἔφευγεν εἰς ἀμηχανίαν.

Ὁ γέρον κύριος ἀπληστολήμενος μὲ τὴν ἐφημερίδα του, οὐδὲν ἔβλεπεν.

— Μὴ τὴν παρατηρήσῃς τόσον συχνά, εἶπεν ὁ Γουσταῦος εἰς τὸν φίλον του, διότι δυνατὸν νὰ τὴν δυσηρεστῇ.

— Ἐχεις δίκαιον· ἄς μείνωμεν ὀπίσω της, δὲν θὰ ἤξεύρῃ ὅτι τὴν παρακολουθοῦμεν, καὶ οὕτω θὰ δυνάμεθα νὰ τὴν βλέπωμεν ἀνέτως. Ἀρκεῖ μόνον νὰ κατέβρῃξαν τὰς προκυμαίας καὶ νὰ κατοικῇ πολὺ μακρὰν.

Ὁ Ἐδμόνδος καὶ ὁ Γουσταῦος ἐσταμάτησαν, ἀλλὰ μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν παρηκολούθουν, ἐνόησε πάραυτα διατί ἐσταμάτων, καίτοι δὲ δὲν εἶδεν αὐτοὺς πλέον οὐδὲ τοὺς ἤκουσεν, ἦτο βεβαία ὅτι ἐβάδιζον ὀπισθεν αὐτῆς καὶ δι' αὐτήν.

Οὐδὲν θὰ παρακωλύσῃ μίαν γυναικᾶ νὰ μαντεύῃ τὰ τοιαῦτα.

Ἡσθάνετο ὅτι τὴν παρηκολούθουν, ἀλλὰ θὰ ἐπεθύμει νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου.

Προήρχετο ἄρα γε τοῦτο ἐξ ἐρωτοτροπίας ;

Ἀναμφιβόλως οὐχί· προήρχετο μᾶλλον ἐκ περιεργίας καὶ ἐκ τοῦ μικροῦ ἐκείνου αἰσθημάτων τῆς ματαιότητος, ὅπερ ἔχουσι πᾶσαι αἱ νεανίδες καὶ τὸ ὁποῖον λατρεία τις κολακεύει τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ αὐτὴ εἶναι πλεονεξία.

Γυνὴ τις σπανίως δυσηρεστεῖται, διότι τὴν παρακολουθοῦσι, πρὸ πάντων ὅταν γινώσκῃ, ὡς ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἐνταῦθα, ὅτι οὐδὲν ἐπέτρεψε τὴν ἀδιάκριτον ταύτην φιλοφροσύνην καὶ ὅτι ἔχει νὰ κάμνῃ μὲ ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, ἀνικάνους ν' ἀποπειραθῶσι τι ἀσύνητον ἢ ἀπειρόκαλον.

Ἡ ἡμετέρα ἡρώϊς δὲν ἐσκέπτετο ἴσως ὅσον ἡμεῖς ἐπράξαμεν μέχρι τοῦδε· ἀλλ' ὅ,τι δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν καὶ ὅ,τι ἐπαναλαμβάνομεν πάλιν εἶναι ὅτι ἡ περιεργία τῶν δύο νεανιδῶν δὲν δυσηρέσκει αὐτῇ.

Αἱ νεανίδες λατρεύουσι τὰς μικρὰς ταύτας περιπετείας, ἐκ τῶν ὁποίων γινώσκουσιν ὅτι οὐδὲν ἔχουσι νὰ φοβῶνται, αἵτινες ἀποδεικνύουσιν αὐταῖς ὅτι εἶναι γυναικῆς, τὰς ὁποίας ἀφηγούνται πρὸς ἀλλήλας καὶ αἵτινες παρέχουσι στάδιον εἰς τὴν φηντασίαν των, ὅταν δικτελῶσι μόναι, τὸ ἐσπέρας, μετὰ τῶν σκέψεων των καὶ τῶν ἐλπίδων. Οὕτως ἡ ἡμετέρα ἡρώϊς ἐπεθύμει λίαν νὰ γνωρίζῃ ἐὰν οἱ δύο νέοι παρηκολούθουν αὐτὴν πάντοτε. Ἦτο πολὺ συγγνωστὴ ἢ ἐπιθυμία της αὐτῆ, ἀλλ' ἦτο ἐπίσης καὶ πολὺ δύσκολον νὰ τὸ μάθῃ.

Δὲν προήρχετο τοῦτο ἐκ φόβου μὴ τὸ παρατηρήσῃ ὁ πατήρ της, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ μαντεύσωσιν οἱ δύο νέοι τὴν περιε-

ργίαν της καὶ νὰ ἐξαγάγωσιν ἐκ τούτου συμπέρασμα οἰονδήποτε.

Σκεφθεῖσα ἐπὶ πολὺ, ἐξέβαλεν ἠσύχως τὸ ἕτερον τῶν χειροκτιῶν της, ὅπερ ἀφῆκε νὰ πέσῃ· ἔπειτα προύκωρσεν ἔτι βήματα τινὰ, ὡς μὴ παρατηρήσασκε τὴν ἀπώλειαν ταύτην, ἥτις δὲν διέφυγε τὸν Ἐδμόνδον καὶ τὸν Γουσταῦον, ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐθεώρησαν γενομένην σκοπίμως.

— Ὅποια λαμπρὰ εὐκαιρία ! εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος.

Καὶ, ἀφίνων τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του, ἔδραμε νὰ λάβῃ τὸ χειροκτίον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νεαρὰ ἀγνωστος ἔμελλε νὰ προσποιηθῇ ὅτι παρετήρησε τὴν ἀπώλειαν, κρίνουσα, ὅτι ἀρκετὸς εἶχε παρελθῆ χρόνος.

— Δεσποινίς, εἶπε, πλησιάζων καὶ χαιρετίζων αὐτήν. Ἴδου ἐν χειροκτίον, τὸ ὁποῖον ἐχάσατε πρὸ ὀλίγου, ἐξηκολούθησεν ἀποδίδων αὐτὸ καὶ κατατρώγων αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἐτρύλιεν ἡ νεὰ κόρη, ἐρυθριῶσα καὶ ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ ἀνέλαβε τὸ χειροκτίον της.

Ὁ γέρον, βλέπων τὴν θύγατέρα του συνομιλοῦσαν μετὰ τινος, ἐσταμάτησε, παρετήρησε καὶ εἶπε :

— Τί τρέχει ;

— Πάτερ μου, ὑπέλαβεν ἡ νεαρὰ δεσποινίς, εἶναι ὁ κύριος ἐδῶ, ὅστις εἶχε τὴν κλωσύνην νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χειροκτίον μου, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχε πέσῃ.

Ὁ γέρον ἠὲχαρίστησε τῷ Ἐδμόνδῳ, χωρὶς κἂν νὰ τὸν παρατηρήσῃ, καὶ ἐπανελάβε τὴν ἀνάγκωσιν τῆς ἐφημερίδος του.

Μετὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον, ὁ Ἐδμόνδος ἐπανεστρέψε πρὸς τὸν Γουσταῦον, ὅστις τῷ εἶπε :

— Λοιπὸν εἶσαι εὐχαριστημένος ;

— Γοητευμένος, φίλτατε· ἡ μικρὰ αὐτὴ κόρη εἶναι θελατικωτάτη, καὶ δὲν ἤξεύρω ἐν ἡπατήρην, ἀλλὰ μὴ ἐφάνη, ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμα δὲν τὴν δυσηρέστησε.

— Ἐκαμες πρᾶγμα ἀπλούστατον.

— Καὶ ὅμως ἡ καρδιά μου δὲν πάλλει διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον.

— Τρελὸς ποῦ εἶσαι ! Κεὶ τώρα ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σου.

— Καθόλου· θέλω νὰ μάθω ποῦ κατοικεῖ.

— Θέλεις νὰ τὴν ἀκολουθήσῃς ἀκόμη ;

— Δὲν θὰ μείνω εἰς τὸ μέσον, ἀφοῦ τόσον καλὰ ἤρχισα.

— Κατόπιν ἀπὸ ὅσα συνέβησαν, θὰ ἦτο ἄστοπον ν' ἀκολουθήσῃς τὴν αὐτὴν ὁδὸν μὲ ἐκείνην.

— Ποῖος θὰ τὸ μάθῃ ;

— Αὐτῇ.

— Πῶς ;

— Πρὶν παρέλθουν δέκα λεπτά, θὰ εὔρῃ τὸ μέσον νὰ στραφῇ. Ἡξεύρω κάλλιστα τί σοῦ εἶναι αἱ μικρὰ αὐταῖς κόραι.

— Ἐπιθυμῶ ἀκριβῶς νὰ μάθῃ, ὅτι τὴν ἀκολουθῶ.

— Τοῦτο δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ εἰς τίποτε.

— Δὲν ἤξεύρει τις τί δύναται νὰ συμβῇ.

— Δὲν θὰ παρουσιασθῇ βέβαια εἰς αὐτήν.

— Ὅχι.

— Δὲν θὰ τῇ γράψῃς.

— Ὅχι· ἀλλὰ θὰ μάθω ποῦ κατοικεῖ. Θὰ περιφέρωμαι εἰς τὰ πέριξ, καὶ χωρὶς νὰ ἔχω ἀνάγκην νὰ τῇ ὁμιλήσω καὶ νὰ τῇ γράψω, συναντῶσά με συχνὰ εἰς τὸν δρόμον της, θὰ ἐνοήσῃ, ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος μαζὶ της, τοῦτο δὲ θὰ εἶναι πάντοτε ἐν προηγούμενον. Ἐπειτα ἀγαπῶ τοὺς πλατωνικοὺς ἔρωτας. Ἡμέραν τινὰ θὰ ὑπανδρευθῇ ἀναμφιβόλως. Ὁ σύζυγος δὲν εἶναι πατήρ, ἡ γυνὴ δὲν εἶναι πλέον νεανίς· τότε θὰ κατορθώσω νὰ παρουσιασθῶ καὶ θὰ τῆς κάμω τὸν ἔρωτα.

— Διάβολε ! σὺ βλέπεις τὰ πράγματα μακρόθεν.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Εἰς τὸ προεσχεῖς :

Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ

Διήγημα συγκινητικώτατον τῆς ρωσίδος

Κ^α Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Ἀ. Γ. Κωνσταντινίδου.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΥΜΦΙΚΗ ΠΟΜΠΗ

— Τᾶμαθες ; Ἐπαντρεύεται καὶ ὁ φίλος μας ὁ Κ.

— Ἔτσι ; καὶ ποιάνε πέρνει ;

— Πῶς ! δὲν το ἔμαθες ἀκόμη ; τῇ Μαρίας, καλέ, τοῦ. . .

— Μπά - μπά ! . . . μὰ εἶνε τάχα βέβαιο ;

— Βεβαιότατο· ὅλος ὁ κόσμος χθὲς τὸ πρῶτὸν τὸν ἐσυγαίρειτο στῆ Λέσχη.

Κύκλω του τὰ πτηνὰ ἐπὶ τῶν δένδρων ἦδον τὴν λαμπροτάτην τῆς ἀνοιξέως ἡμέραν. Γλυκὴ θάλασσα ἐξαπέστειλε διὰ τοῦ φυλλώματος ὁ ἥλιος, καὶ διεχεῖτο ἡ ἀτμοσφαιρὰ ἠδυπαθῆς, φεγγαβολὸς καὶ πλήρης εὐωδίας. Ἀλλ' ἐξεροράγη αἴφνης ἐνώπιόν του κεραυνός. Ἡ εἶδησις τοῦ φίλου του.

Ἦτο λοιπὸν ἀληθές. Ἐνυμφεῖτο τῶν ὄνειρων του ἡ κόρη καὶ ὅλος ὁ κόσμος χθὲς συνέχαιρεν ἐκείνον, ὅστις τῷ ἤρπασε τὴν εὐδαίμονίαν του. Χθὲς ! Ἀλλ' ἦτο δυνατὸν ; Χθὲς τὴν νύκτα ἀκόμη, ἐν τῇ μυστικῇ συνεντεύξει των, πλησίον της, σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἀνέπλασσον οἱ δύο τὰ γλυκύτερα περὶ τοῦ μέλλοντος ὄνειρα. Χθὲς ἀκόμη, συνεννοῦντες τὰ χεῖλη, ὠρκίζοντο ὅρκους ἀμοιβαίας λατρίας καὶ ἀφωσιώσεως. Καὶ ἐν τούτοις ὁ γάμος της εἶχεν ἀποφασισθῇ, ἀπὸ χθὲς ἀνῆκεν εἰς ἄλλον. . .

Ἐπρεπε νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τόσῃν ὑπόκρισιν ; εἰς τόσῃν ἀπάτην, εἰς τόσῃν κουφότητα ; Εἶχεν ἄρα γε συγκατανεύσει καὶ ἐκείνη μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὴν καταδίκην του ; Ἡ χθὲς ἦτο ἄρα γε ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ψευδοῦς, τοῦ μετεώρου, τοῦ ἐλαφροῦ ἔρωτός της ;

Ἀλλεπάλληλοι τῷ ἐπήρχοντο αἱ σπα-

ρακτικαὶ αὐταὶ σκέψεις καὶ ἀπορίαι. Ταχέως ἐχωρίσθη τοῦ συντρόφου του, καὶ ἐν τῇ μονώσει ἐζήτησε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀποφάσεις του.

Παρήλασαν πρὸ τῶν ὀμμάτων του, μία πρὸς μίαν αἱ μακρὰ καὶ εὐτυχεῖς τοῦ ἔρωτός του ἡμέραι. Πρῶτος ἔρωτος, ἀγνός, μυστικός, ὡς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἄνθος, τὸ θάλλον κεκρυμμένον ὑπὸ τὸ φύλλωμα τοῦ θάμνου. Ἦτο μικρὸς - μικρός, παῖς τοῦ σχολείου ἀκόμη, ὅτε συνητηθήσαν τὸ πρῶτον καὶ ἠγαπήθησαν. Ἐπτά ἔτη μετὰ τὴν ἀγάπην ὁ παῖς νῦξῆσεν εἰς ἀνδρα καὶ ἡ παιδίον εἰς νεανίδα. Ἄλλ' ὁ αὐτὸς ἔρωτος τοὺς συνήθη ἀκόμη, μέγας, ἀκαμάτος, ἀναλωτικός! . . . Δὲν ἐκορέσθησαν ὄντες εὐτυχεῖς ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον. Ἀγάπη θερμὴ, ἡ γλυκεῖα τοῦ ἔρωτος ζηλοτυπία, αἱ μυστηριώδεις ἐκείναι ἀπρόοπτοι ἢ συμπεφωνημένοι συνεντεύξεις, ἡ γλῶσσα τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν στεναγμῶν, τῶν δακρύων, τῶν φιλημάτων, αἱ μικρὰ ἐκείναι ἀποτυχίαι, αἱ προικωνίζουσαι ὠραιότερας τὰς μελλούσας ἐπιτυχίας, αἱ ἐπιστολαί.

Ὡ, αἱ ἐπιστολαὶ πρὸ πάντων! Ἐγγραφον, ἔγραφον, ἔγραφον. Ἡ κόρη μάλιστα ἔγραφε περισσότερον, ἄνευ φειδοῦς, ἄνευ φόβου, ἄνευ πόνου. Ὁ ἐραστὴς κατεῖχε δέσμη ὀγκώδη ἐπιστολῶν, ἐπταετῆ ἀλληλογραφίαν, τὴν αἰσθητὴν, τὴν ἀπτήν ἱστορίαν τοῦ ἐπταετοῦς ἐκείνου ἔρωτος. Μὲ ὄλου τοῦ κόσμου τὰ πλούτη δὲν θ' ἀντήλλασσε τὸν χάρτινον ἐκείνον θησαυρόν.

Καὶ τότε, μία εἰδησις ἀπλῆ, μία λέξις ἀσήμαντος ἐπέρχεται νὰ καταστρέψῃ, ἐν μιᾷ στιγμῇ, τῶν μακρῶν καὶ χρυσῶν ἐκείνων ἐτῶν τὰ ὄνειρα καὶ τὴν εὐτυχίαν. Νυμφεύεται. Ἦτο βέβαιον τὸν ἠπάτα τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας μετὰ τῆς χθές. Ἄχ! πόσα θὰ τῇ ἔλεγε κατὰ τὴν συνήθη συνομιλίαν τῆς ἐσπέρας ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς πῶς θὰ ἐξέφραζε τὸ πικρότατον τῆς καρδίας του παράπονον. . . θὰ ἤκουε συγχρόνως καὶ τὴν δικαιολογησίαν τῆς, ἕως δέ, τίς οἶδε, καὶ τὴν διάψευσιν τῆς εἰδήσεως, ὅτε—γλυκεῖα ἐλπίς!—μία λέξις ἐκ τοῦ ὠραίου τῆς στόματος θὰ ἐπανάρθου τοῦ κερανοῦ τὴν συμφορὰν. Πῶς περιέμενε τὴν ἐσπέραν!

Καὶ τὰ πτηνὰ ἐπὶ τῶν δένδρων ἤδον κύκλω τοῦ τὴν λαμπροτάτην τῆς ἀνοιξέως ἡμέραν. Γλυκὺ θάλλος ἐξαπέστελλε διὰ τοῦ φυλλώματος ὁ ἥλιος, καὶ διερχεῖτο ἡ ἀτμόσφαιρα ἠδυπαθής, φεγγαβόλος καὶ πλήρης εὐωδίας.

*

Βρέχει, βρέχει.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας ὁ θόλος π' οὐρανοῦ ἐκαλύφθη αἰφνιδίως ὑπὸ νεφῶν καὶ ἐξέσασεν εἰς ραγδαίαν ἐαρινὴν βροχὴν. Ἄλλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, ἀπτόητος ὁ ἐραστὴς σπεύδει εἰς τὴν συνέντευξίν του. Οἱ διαβάται εἶνε σπάνιοι! ὅλοι ἐζήτησαν καταφύγιον ὑπὸ στέγας. Οἱ φανοὶ ἀπὸ τῶν θολῶν ὕδατων ἐπιρρίπτουσι τὸ με-

λαγχολικὸν φῶς ἐπὶ τῶν στιλπνῶν καὶ ὀλισθηρῶν πλακοστρώτων.

Ἐσταμάτησεν ὑπὸ τὰ παράθυρά τῆς καὶ περιμένει. Εἶνε στενός, ὑγρὸς καὶ σκοτεινός ὁ δρομίσκος τῆς πλευρᾶς ἐκείνης. Ἡ ἄλλη πλευρὰ τῆς οἰκίας βλέπει πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν, ἀφ' ἧς εἰσβάλλει ὀλίγον φῶς. Βρέχεται καὶ περιμένει. Τὸ παράθυρον εἶνε σκοτεινόν. Σφουρίζει, ἀλλὰ δὲν ἀκούεται, διότι ἡ βροχὴ ὀρέεται. Ἀμαξοὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλαύνουσι δρομαῖαι καὶ μετὰ πατάγου, ἐν ᾧ ὁ ἀμαξηλάτης πλαταγίζει τὴν μάστιγα. Κροτοῦσιν ἐκάστοτε ὑπὸ τοὺς κρουνοὺς τῆς γωνιαίας ὑδροφόρας ὀλίγα μετὰξίνα ἀλεξιβρόχια. Μυκᾶται μεμακρυσμένη ἡ βροντή. Κλείονται παραθυρόφυλλα τινα μεθ' ὀρμῆς ἐφ' ἄλλων παραθύρων ἀναλάμπει ἀφνης φῶς. Ἡ ὥρα τῆς συνεντεύξεως ἐπέστη. Βρέχεται καὶ περιμένει.

Τέλος ἀνοίγεται τὸ παράθυρον. Ποτὲ τοιοῦτος παλμὸς δὲν ἐκλόνησε τὸ στῆθος του εἰς τὸν τριγμὸν ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἤκουσε τόσας ἐσπέρας. Ἄλλ' ἀπόψε τῇ ἐφάνη ἄλλοις ἡ κίνησις τῆς ἡ ὥσεί μετ' ἀποφασιστικότητος καὶ τόλμης, καὶ ἡ ἐμφάνισις τῆς ἡ ἀπότομος καὶ προφανῶς μεμελετημένη, τὸ ἔκκαμον νὰ ριγῆσῃ. Ἐκ τοῦ σκότους δὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς.

— Καλὴ ἑσπέρα...

— Παῦλε, . . . κάμε μου τὴ χάριν νὰ μου δώσης τὰ γράμματά μου ὀπίσω, γιατί με παντρεύουνε.

Ἡ θρασύτης τῆς ἀφειλείας ταύτης τὸν ὤπλισε διὰ προσποιοῦ τοῦ τινος θάρρους.

— Καὶ τί σχέσιν ἔχει ὁ γάμος σου μετὰ τὰ γράμματά σου;

— Θέλω νὰ ἦμαι ἡσυχῆ. . . φοβοῦμαι μὴ με ἐκθέσης.

Τότε τὸν ἐξώργισεν ἡ ἀναίδεια ἡ ἀνήκουστος. Τὴν εἶδεν ἐπ' ὀλίγον ἔκφρων, λυσσῶν, ἀμήχανος ἀπαντήσεως.

— Δὲν σοῦ τα δίνω, ὄχι! ἀλλὰ θὰ ἴδῃς τί θὰ κάμω τῇ βραδυᾷ τοῦ γάμου σου!

Εἶπε καὶ ἐκινήθη νὰ φύγῃ μετὰ τὴν ἀπειλήν. Ἦκουσεν ὀπισθὲν του κλειόμενον ἡσυχῶς τὸ παράθυρον. Τετέλεσται! Ἦτο λοιπὸν ἀληθές! Εἰς μίαν ἡμέραν μετέβαλλεν αἰσθήματα καὶ γλῶσσαν ἡ γυνή, ἄμ' ὡς ἐπέλαμψεν ἐνώπιόν τῆς τοῦ γάμου τὸ ἵνδαλμα!

Φεύγει ἐκμανής, μετὰ τὴν ἀπόγνωσιν εἰς τὴν καρδίαν, πυρέσσω, διάβροχος, ἀποστάζων, οἰκτρός! . .

Καὶ βρέχει, βρέχει. . .

*

Ἐπέστη ἡ ἐσπέρα τῶν γάμων.

Ἀπὸ τῆς οἰκίας του, κάτωθεν τῶν παραθύρων του, θὰ διέλθῃ ἡ νυμφικὴ πομπή. Περιμένει τὴν στιγμὴν, διότι τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὑψίστην θυσίαν. Ναὶ! τοῦ ἀνδρός ἡ ἀξιοπρέπεια μετέβαλλεν εἰς θυσίαν τὴν ἀπειλήν. . .

Ἡ ὁδὸς κάτω εἶνε πλήρης ἀνθρώπων. Ἐκατέρωθεν ἀνήρτηνται ἀλύσεις φανῶν. Ἡ φωταψία εἶνε γενικὴ. Ἀμαξοὶ πολλοὶ σταθμεύουσι πρὸ τῆς περιφώτου οἰκίας τῆς νύμφης. Χαρά, γέλωτες καὶ ἄσματα. Ὅλοι περιμένουσι τὴν παρέλασιν.

Ἰσταται ἐκεῖνος παρὰ τὸ παράθυρον, ἡμίκλειστον. Ὡς μνημόσυνον ἄσμα ἡγεῖ εἰς τὰ ὦτά του ὁ μακρὸς βόμβος τοῦ πανηγυρικοῦ γάμου. Ἐχει πρὸ αὐτοῦ εἰς ὀγκώδη δέσμη τὰς ἐπιστολάς τῆς παλαιᾶς ἐρωμένης του. Χιλιάκις τὰς ἀνέγνωσε, μυριάκις τὰς ἐφυλλομέτησεν. Ἐπτά ἐτῶν ἐπιστολαί. Ἀναμιξ ὄλαι, ὠχραί, λευκασμένοι, στιλπναί, καλκαίαι, νέαι, λακογραμμένα, καλλιγραφημένα παντοίων χρωμάτων καὶ σχημάτων καὶ ὁσμῶν. Ἀπὸ τῶν πρώτων-πρώτων, αἰτινες—τῆς παιδικῆς καρδίας καὶ χειρὸς παίγνια—περιέχουσι μὲ χονδροειδεῖς καὶ ἀνορθογράφους λέξεις τὰ πρῶτα ψελλίσματα τοῦ ἔρωτος, μέχρι τῶν τελευταίων, ἐν αἷς μὲ τὸν ὠραῖον καὶ λεπτὸν ἐκείνον χαρακτήρα τῆς διαμορφωθείσης κέρης καὶ τῆς ἐρωτύλου καρδίας τὴν γλῶσσαν, ἐκτραγωδεῖται ὅλη τοῦ πάθους ἡ φλόξ, ζῶν ὀλόκληρον εὐτυχίας ἐκπροσωποῦσιν αἱ ἐπιστολαὶ αὐταί. Διαστικτοὶ ὑπὸ ἀνθέων, ὑπὸ ἐρώτων, ὑπὸ στεφάνων, ὑπὸ βροστῶν, ὑπὸ στίχων, πλήρεις χαρᾶς καὶ ὀνείρων, ἐλπίδων καὶ φόβων, εἶνε ἡ αἰσθητοποίησις ὄλων ἐκείνων τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, ἃς ἡ θέα τῶν ἀναπαριστᾶ τοσοῦτ' ἡ ζωρὰς εἰς τοῦ ἐρώτος τὴν μνήμην. . .

Τὰ σκέπτεται ὅλα, καὶ δύο δάκρυα—τὰ τελευταῖα—ρέουσι κατὰ μήκος τῶν παρεῖων του.

Ἄλλ' ἀφνης ἀναλάμπουσι πυρσοὶ καὶ φῶτα ποικιλόχρωμα. Ἡ νυμφικὴ πομπὴ ἐξεκίνησεν. Ἡ ὁδὸς κάτω εἶνε πλήρης ἀνθρώπων. Ἐκατέρωθεν ἀνήρτηνται ἀλύσεις φανῶν.

Ἡ φωταψία εἶνε γενικὴ. Αἱ πρὸ τῆς περιφώτου οἰκίας τῆς νύμφης σταθμεύουσαι ἄμαξοὶ, ἔρχονται ἤδη μακρόθεν ὑπὸ τὴν ζωρὰν λάμπιν τῶν βεγγαλικῶν. Τὸ πλῆθος ἀνακραυγάζει. Ἀπὸ τῶν παραθύρων ραίνουσι τὴν συνοδίαν δι' ἀνθέων καὶ ζαχαρωτῶν. Πύραυλοι διασχίζουσι μετὰ συριγμοῦ τὸν ἀέρα.

Προσδένει ταχέως ἐπὶ ράβδου τὴν δέσμη τῶν ἐπιστολῶν. Ὡσεὶ ἐπρόκειτο καὶ ὁ ἐραστὴς νὰ συνορτάσῃ, ἠποίμασε καὶ αὐτὸς τὸν πυρσὸν του. Τὸν ἀνάπτει διὰ σταθερᾶς χειρὸς καὶ ὠθεῖ τὸ παράθυρον. Διήρχετο ἡ νύμφη μετὰ τοῦ γαμβροῦ ἐπὶ τῆς πρώτης ἀμάξης. Ὁ ἀπαίσιος πυρσὸς ρίπτει ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς τῆς μορφῆς. Τελευταῖον ἤδη τὴν φωτίζει εἰς ἔρωτος θνήσκων. Ἐν βλέμμα ἔρριψε πλάγιον καὶ ἐνόησε τὰ πάντα. Μόνη αὐτὴ καὶ κανεὶς ἄλλος.

Διέρχεται, διέρχεται ὁλοὴν ἡ νυμφικὴ πομπὴ καὶ ὁ πυρσὸς καίεται καὶ ἀποτεφροῦται καὶ σβέννυται—ὅπως καὶ ὁ ἔρωτος ὁ προδοθείς, εἰς τὰ στήθη τοῦ νέου. . .

Μετ' ὀλίγον ἐξ αὐτῆς τῆς ἱστορίας δὲν ἀπομένει, παρὰ ἡ τέφρα καὶ ἡ ἀνάμνησις.